

РЕШЕНИЕ

№ 5926

гр. София, 20.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 12.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8512** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от АПК във връзка с чл. 220 и следващите от Закона за митниците /ЗМ/.

Делото е образувано по жалба на „OGL-F. T. L. V.“ G.– Германия /“О.–Ф. Т. Л.“, с адрес на управление– Е. 11a-d, 85445. О. с V.№ DE129428682, с данъчен номер в България BG3074924203, представлявано от Н. Г., чрез адв. Г. Г., срещу Решение № Р. 3000-1830 / 28.07.2020 г. /32-, издадено от Директора на Териториална дирекция Т..

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно на основание чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Посочено е, че решението е издадено в противоречие с материалния закон и при допуснато съществени нарушения на административнопроизводствените правила. На следващо място, административният акт е постановен при неправилно установена фактическа обстановка. Сочи се, че оспорващият представил пред компетентните митнически органи всички необходими документи, доказващи реално дължимата и платена цена по доставката. Тази цена се явява договорената стойност на стоките по смисъла на чл. 70 от Регламент 952/2013 г. на Европейския парламент и Съвета за приемане на Митнически кодекс на Съюза (М.). По случая са били представени фактури за покупка и транспорт на стоките, международни товарителници, фактури за продажба на стоките на първо търговско ниво, стокови разписки за получаване на стоките и други. Те потвърждават, според посоченото в жалбата, по безспорен начин декларираната при вноса договорна стойност на стоките, съгласно чл. 70, ал. 3 от М..

Излагат се твърдения, че чл. 75 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 не въвежда

изискване за доказване на печалба при реализация на стоките, нито разделя документите на такива, свързани с доказването на по-висока или с доказването на по-ниска продажна цена от покупната им стойност.

Посочено е, че митническата администрация не отчетла спецификите на търговските отношения между „О.-Ф. Т. Л.“ Г. и крайния им клиент – международната търговска верига LIDL. В случая не се касае за изолирана доставка, а за едни дълготрайни търговски отношения, свързани с периодични, целогодишно продължаващи доставки на пресни плодове и зеленчуци, което предполагало и по-гъвкав подход при определяне на крайния финансов резултат и изчисляване на търговската печалба. Внасянето на пресни тиквички води до положителен финансов резултат (печалба), изчислен за един по-дълъг (едномесечен) период, независимо, че в рамките на този период е имало единични доставки, които са били продадени на цени по-ниски от митническата им стойност.

В случая е приложим методът по чл. 74, пар. 2, ал. 4 от М. за определянето на митническата стойност. Цялото количество стоки било продадено на LIDL, което означавало, че се касае за продажба на най-голямо сборно количество от внесените стоки, по смисъла на визираната разпоредба.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият, чрез процесуален представител поддържа жалбата по съображения, изложени в същата.

Претендира се присъждане на разноски по представен списък. В предоставения от съда срок не са постъпили писмени бележки по предмета на делото.

Ответникът - Директор на Териториална дирекция митница П., като правоприемник на Териториална дирекция „Т.“ – Агенция Митници в съдебно заседание редовно призован не се явява, не се представлява. В писмено становище от процесуален представител на ответника моли съда да отхвърли жалбата и потвърди изцяло оспорвания административен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В писменото становище по делото излага аргументи, че зависимостта между размера на митото и входната цена е обратно пропорционална. Колкото по-висока е декларираната входна цена, толкова е по-ниско митото и обратното. На конкретната дата (22.04.2019 г.) средните стойности, на които се продават тиквички с произход от Турция на пазарите на ЕС, са използвани от Европейската комисия да изчисли стандартна вносна стойност в размер на 53, 8 €/100 кг. Според ответника, вносителят твърди, че е закупил такива тиквички на цена, значително по-висока от средната вносна стойност, при което се е формирала по-високата митническа стойност. Правната уредба на съюза относно митническото остойностяване цели да установи справедлива, еднообразна и неутрална система, която изключва използването на произволно определени или фиктивни митнически стойности.

Административен Съд С. - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че „О.-Ф. Т. Л.“ Г., през 2019 г. е извършвало внос на пресни плодове и зеленчуци в значителни количества, предимно от Турция.

На 22.04.2019 г. в МБ С. е регистрирана митническата декларация с MRN 19BG003010003825R3, с вносител OGL F. T. L. G., с която са поставени под режим допускане за свободно обръщение с цел крайно потребление пресни тиквички с нето

тегло 19200 кг. с произход Република Турция. Като доказателство за турския произход на стоките е представен и приет сертификат за движение Е. 1.

В момента на подаване на митническата декларация (22.04.2019 г.) са деклариран следните данни: за стока № 1/1 (пресни тиквички) с код по КН 07099310, е декларирана митническа стойност в размер на 34065, 08 лева, преизчислена в €/100 кг. на 90, 71 €/ 100 кг. Определената от Европейската комисия (ЕК) за дата 22.04.2019 г. стандартна вносна стойност (С.) за тиквички с произход Е. О., в това число и с произход Р Турция е 53.8 €/100 кг. Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 изисква сравняване на декларираната вносна стойност с определената за деня С.. Ако вносната стойност е по-голяма с повече от 8 % от С., чл. 75, параграф 2 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 във връзка с чл. 148 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447, изисква вносителят да представи обезпечение. Обезпечението е в размер на митото, което вносителят би платил при определената за деня С. (53.8 €/100 кг.). При сравнение на двете числа за конкретната стока декларираната вносна митническа стойност (90. 71 €/100 кг.) е по-голяма с повече от 8 % от определената за деня С. (53,8 €/100 кг.), поради което вносителят е представил обезпечение в размер на 3933. 42 лв.

На 22.05.2019 г. OGL F. T. L. G., чрез пълномощника си [фирма], представя доказателства на каква цена е пласирана стоката пресни тиквички от тази партида. Цялото количество пресни тиквички от 19 200 кг. е продадено на цена 106 €/100 кг.

На 11.09.2019 г., с молба с вх. № 32-262976 [фирма] представя в МБ С. допълнително следните документи за стоките, в това число и за стока 1/1 (пресни тиквички): справки – декларации за ДДС за данъчните периоди януари, февруари, март и април 2019 г. с приложения към тях дневници за покупки и продажби; уведомления за приемане на постъпили данни от справките – декларации за ДДС, дневници за покупки и продажби за данъчните периоди януари, февруари, март и април 2019 г.; подадени V. декларации за осъществени вътреобщностни доставки за данъчни периоди януари, февруари, март и април 2019 г.

След проверка на представените доказателства, административният орган е констатирал следното:

За стока 1/1 (тиквички) представените фактури за последващи продажби сочат, че тиквичките са продадени на цена от 106 €/100 кг., която е по-ниска от цената на придобиване на тази стока (с деклариран разход в митническата декларация с МРН 19BG003010003825R3 от 22.04.2019 г.), изчислени на 108, 88 €/100 кг. Предвид на това митническите органи са счели, че не е представено удовлетворяващо доказателство за условията на освобождаване. Внесеният за стока № 1/1 депозит в размер на 3933, 42 лв. следва да се задържи за заплащане на вносно мито на основание чл. 75, параграф 5, алинея 3 от Делегиран регламент (ЕС) 2017 / 891.

Въз основа на гореизложената фактическа обстановка и в съответствие с чл. 22, параграф 6 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., с писмо рег. № 32-335645 от 21.11.2019 г. немското търговско дружество е уведомено, че предстои издаване на Решение на Директора на ТД Т., с което за стока № 1/1 /пресни тиквички/ по МД с МРН 19BG003010003825R3 ще се постанови неблагоприятен резултат – възникване на митническо задължение, поради неизпълнение на условието по чл. 75, параграф 5, алинея 3 от Делегиран регламент (ЕС) 2017 / 891 и представеното обезпечение в размер на 3933, 42 лева ще бъде усвоено. На дружеството е дадена възможност за изразяване на становище в срок от 30 дни.

В рамките на посочения срок на 23.12.2019 г. [фирма] в качеството му на пълномощник, съгласно Пълномощно № 0790/2015R от 15.10.2015 г. на OGL F. T. L. G., депозира Молба с вх. № 32-372674, с която възразява срещу предстоящо издаване на негативно решение за усвояване на депозит за стоката пресни тиквички с нето тегло 19200 кг. (стока 1/1) по МД с МРН 19BG003010003825R3 от 22.04.2019 г.

На 28.07.2020г. е издадено оспореното Решение №Р. 3000-1830 / 28.07.2020 г. /32- на Директора на Териториална дирекция Т..

В хода на съдебното производство е приета административната преписка. Приети са допълнително представени от жалбоподателя с молба писмени доказателства и на СД /лист 109 – 125 от делото/ декларация, дневници за покупки и продажби за м. април и май 2019 г., в които са включени процесните стоки при внос и тяхната последваща продажба; справки – декларации за м. април и май 2019 г. и уведомление от НАП за приемането на същите; доказателства за плащането на фактурната цена. Доказателствата се приети с определение на съда от съдебното заседание на 11.05.2021 г.

В хода на производството е прието и заключение по допуснатата до изслушване съдебно– икономическа експертиза. Съгласно заключението на вещото лице П. Д. К. е налице съответствие в данните за стойностите посочени в документите приложени към молбата за възстановяване на депозита, с тези деклариращи в процесната митническа декларация. В заключението е посочено, че стойността на внесените от Турция продукти е в размер на 90, 71 евро / 100 кг. Стойността е определена като сбор от покупна цена и транспортни разходи до входен граничен пункт на ЕС. Според заключението на вещото лице стоките са продадени на Л. при съотношение 106 евро / 100 килограма. При вноса са спазени условията за определяне на митническата стойност по чл. 70 от Регламент (ЕС) № 952 / 2013 г.

В заключението е посочено още, че в конкретния случай цялото внесено количество се продава на Л.. Следователно цената, по която то се продава е и базата, която да се използва за определяне на митническата стойност. Вносното мито, изчислено на база на тази стойност, съобразно данните и условията от Т. към датата на регистрацията на процесната митническа декларация - 22.04.2019 г., следва да бъде 0 %.

Съдът изцяло кредитира заключението на вещото лице, изготвено задълбочено и последователно, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните доказателства. Заключението е мотивирано, логично и съответстващо на установените факти. Съдът дава вяра и на отговорите на вещото лице в съдебно заседание на конкретно поставените му въпроси, а именно, че е основала заключението си на информация, налична по делото, като тази информация е идентична и на отразеното в счетоводството на дружеството. Не е налице разминаване. Вещото лице К. е категорична: „Реализацията на внесената стока и това, дали е продадена на печалба или загуба след вноса, не влияе на извода ми за договорената цена, на която стоките са закупени от Турция и не може да промени изводите ми.“ Процесуалният представител на ответника с молба от 11.05.2021 г. (л. 132 – 139 от делото) е посочил, че експертизата следва да приеме, но да се цени при условията на чл. 202 ГПК (съдът не е длъжен да възприема заключението на вещото лице, а го обсъжда заедно с другите доказателства по делото).

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат

негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорваният акт е издаден от компетентен по материя, степен и място митнически орган, съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. По делото е представена заповед (л. 94 от делото) за преназначаване на А. Л. Х. – П. на длъжност „директор на териториална дирекция в Агенция „Митници“, длъжностно ниво: 3, Ръководно ниво: 3В, в Териториална дирекция Т.“, с ранг V старши. Заповедта е от дата 13.01.2020 г.

Не се установяват съществени нарушения на производствените правила при провеждане на административното производство.

Относно приложението на материалния закон съдът намира следното:

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че съгласно чл. 75, пар. 5, ал. 4 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891, вносителят следва да представи всички документи, необходими за извършване на митническа проверка по отношение на продажбата и освобождаването на всеки продукт от въпросната партида, включително документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на партидата. Тълкуването на разпоредбата, според изложените в оспореното решение мотиви, налага извода, че вносителят следва да докаже, че партидата е освободена съгласно условията, посочени в първа алинея. В конкретния случай за „О.-Ф. Т. Л.“ Г. съществува задължение да представи доказателства, че процесната стока е продадена на цена, по - висока от тази, на която те са придобити, за да възникне правото за възстановяване на сумата, внесена като обезпечение.

Настоящият съдебен състав не споделя направените от органите на митническата администрация изводи.

По силата на чл. 70, пар. 1 и 2 от М., базата за митническата стойност на стоките е договорната стойност, т. е. действително платената или подлежащата на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, коригирана при необходимост.

Действително платената или подлежащата на плащане цена е общата сума, която купувачът е платил или трябва да плати на продавача или която купувачът е платил или трябва да плати на трета страна в полза на продавача за внасяните стоки, и включва всички суми, които са платени или трябва да бъдат платени като условие за продажбата на внасяните стоки.

В хода на съдебното производство са събрани убедителни и безспорни доказателства за действителността на декларираната договорна стойност на стоката. Ангажирани са доказателства за начина на заприходяване (отразяване) на стоката в счетоводната отчетност на жалбоподателя и осчетоводяване на извършените продажби към LIDL, както и доказателства за реално плащане на доставната цена – преводно нареждане, потвърждение към доставчика и всички фактури, касаещи конкретното плащане. Като в този случай жалбоподателят изчислява печалбата на месечна база, а не за всяка конкретна сделка /доставка/.

Предвид това са спазени са от жалбоподателя всички условия за определяне на митническата стойност по реда на чл. 70 от М..

Съвкупната преценка на събраните доказателства, включително и заключението на СИЕ, установяват по безспорен начин, че „О.-Ф. Т. Л.“ Г. е внесло и декларирало с

посочената по-горе митническа декларация стоки – пресни тиквички в посочените количества и че тези стоки са продадени впоследствие на територията на България на Л. България Е., на посочените по-горе цени.

Следва да се подчертае, че в М. и в Делегиран регламент (ЕС) 2017/891, не е предвидена възможност на митническите власти да определят митническата стойност на внасяна на територията на ЕС стока от трета страна, вземайки предвид реализирането на търговска печалба от вносителя при последвала продажба на стоката. В цитираните по-горе разпоредби ясно се сочи начина на определянето на митническата стойност и той в генералния случай (чл. 70 от М.) е като се вземе предвид договорената между страните продажна цена на внасяните стоки.

В разглеждания казус „О.-Ф. Т. Л.“ Г. е представило фактури и доказателства за извършено плащане към турските си партньори, като от тези документи може ясно да се определи договорената цена и съответната митническа стойност (съгласно чл. 70 от М.). Допълнителен аргумент за истинността на договорената цена е потвърденото от вещото лице по време на проведеното по делото открито заседание обстоятелство, че цялата сделка и издадените по нея търговски фактури за последващата продажба са осчетоводени по надлежния ред, регистрирани са съответните стопански операции и са отчетени пред данъчните органи. Цената на стоките в българската митническа декларация съответства на цената на стоките, посочени в турските митнически декларации за износ.

Според настоящия съдебен състав митническият орган неправилно е приложил и тълкувал разпоредбата на чл. 75, параграф 5 от ДР 2017/891. Не съществува правна възможност, митническите власти да поставят определянето на митническата стойност в зависимост от последваща реализирана печалба на стоките, предмет на внос. Логично е да се приеме довода на оспорващия, че в случая се касае за периодичен внос на един и същ вид стоки в значителни количества, които се реализират в големи търговски вериги, в случая LIDL, разполагащи с множество магазини за продажби на дребно. Тоест резонно е при такъв тип търговски взаимоотношения, печалбата от реализацията на сравнимите продукти /пресни тиквички/ да се изчислява на месечна база. В тази връзка, целта на процедурата, предвидена в чл. 75, параграф 5 от ДР 2017/891 е доказване на обстоятелството, че митническата стойност при вноса съответства на реално договорената и реално платена цена на стоката и то с всички допустими и относими доказателствени средства, включително плащания, счетоводни записи, данъчни декларации по ЗДДС, каквито в настоящото производство бяха приети и не са оспорени от страните. Този извод съответства и на разпоредбата на чл. 75, ал. 5 изр. 3-то от ДР на ЕСТ 2017/891, според който „вносителят представя всички документи, необходими за извършването на съответната митническа проверка“ без да поставя допълнителни условия или изисквания, включително и за доказване на резултат от всяка търговска операция.

Въз основа на приетото по делото заключение на СИЕ, неоспорено от страните, следва да се приеме, че в случая няма основания за определяне на митническа

стойност, по начин, различен от посочения в чл. 70 от М. и съответно за възникване на допълнителни публични задължения за оспорващия.

Предвид горното, съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в установената от закона форма, но при липса на съответните материално-правни предпоставки, поради което то следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора на оспорващия се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, като са представени и съответните документи за реалността им – фактура, проформа фактура, договор за правна защита и съдействие и банково извлечение, поради което съдът дължи присъждането им. Същите са общо в размер на 860 лева, от които 50 лева внесена държавна такса, 510 лева платено възнаграждение за един адвокат, осъществил процесуалното представителство на оспорващия и 300 лева внесен депозит за възнаграждението на вещото лице, изготвило заключението по допуснатата съдебно-икономическа експертиза. Съдът не намира за прекомерно адвокатското възнаграждение, доколкото е малко над определения минимум в чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от горното и на основание чл. 220 от ЗМ, Административен Съд С. - град, III-то отделение, 45 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „О.-Ф. Т. Л.“ Г.- Германия Решение № Р. 3000-1830 / 28.07.2020 г. /32-, издадено от Директор на Териториална Дирекция Т., при Агенция „Митници“.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на „О.-Ф. Т. Л.“ Г. с данъчен номер в България [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 860. 00 лв. /осемстотин и шестдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: